

Arrest

nr. 261 111 van 24 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. SOETE
Kerkstraat 8/1
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. SOETE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2019 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van schoonbroer van mevrouw E.A., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 30 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 13 november 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van schoonbroer van mevrouw E.A., van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 4 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voornoemde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 242 316 van 16 oktober 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 24 november 2020 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van schoonbroer van mevrouw E.A., van Nederlandse nationaliteit.

1.7. Op 30 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.11.2020 werd ingediend door:
(...) ”*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.11.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde E.A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Turkije (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.10.2018

- aangifte personenbelasting (inkomstenjaar 2019 - aanslagjaar 2020) op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot; fiscale balans eenmanszaak op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon (2019): echter, voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat deze betrekking hebben op het jaar 2019, en dan ook onvoldoende recent zijn om in overweging genomen te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 23.09.2010 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.05.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Er kan dienstig verwezen worden naar de voorgaande bijlagen 20 dd. 30.10.2019 en 04.05.2020.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan.

Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 17, 23 en 26 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: het BUPO-Verdrag). In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de algemene rechtsbeginselen van het recht op eerbieding van het privéleven en van het gezinsleven”. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het vierde middel blijkt dat de verzoekende partij zich ook beroept op een schending van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“Art. 47/1 Wet 15 december 1980 vreemdelingen dat (...). Art. 47/3 paragraaf 2 bepaalt (...) A.C. (...) heeft dat bewijs aangebracht met de diverse documenten die werden aangebracht door zowel mr. R.A. (...) als de huidige raadsman.

De Staatsecretaris voor Asiel en Migratie miskende ten onrechte die stukken. Er werd niet over gehandeld. Vandaar dat onder een verder middel het motiveringsgebrek wordt ingeroepen. Waar wordt geoordeeld dat het bewijs niet wordt gegeven met het geheel van de beschikbare gegevens, is dat foutief. Er zijn immers de diverse stukken die bewijzen dat A.C. (...) onvermogen was, geen inkomsten had, zonder bestaansmiddelen was en moest ten laste genomen worden door E.C. (...) en E.A. (...) die geld toestuурden terwijl hij werd opgevangen in de woonst van zijn broer en schoonzus C. (...) en S.C. (...). Dat alles gebeurde op kosten van E.C. (...) en E.A. (...) die voortdurend geld overmaakten met als uitsluitende bestemming broer A.C. (...) die als ongehuwde werd onderhouden door zijn broer E.C. (...) en diens echtgenote. De stukken 7 t.e.m. 11 bewijzen dat A.C. (...) in Turkije niets had noch ook maar iets bezat. De overgemaakte stukken betreffende de betalingen die vanuit België naar A.C. (...) werden gestuurd, bevinden zich in het bundel omdat zij aangetekend werden opgestuurd. Sedert 3 mei 2019 verblijft A.C. (...) in het gezin van E.C. (...) en E.A. (...) waardoor hij volledig door hen wordt onderhouden aangezien hij geen inkomsten heeft en niet kan werken zo lang de beslissing van uitzetting niet is teniet gedaan. Vanaf het ogenblik dat documenten aantonen dat het "andere familielid" (ter zake: A.C. (...)) ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie, moet hem de verblijfsvergunning toegestaan worden. Ter zake is dat het geval. Hoe dan ook bewijzen de feiten, de stukken en de erkenningen dat A.C. (...) deel uitmaakt van het gezin van zijn broer die zich altijd om hem bekommerde. Met de voorgelegde stukken, conform de inventaris genummerd van 1 t.e.m. 19, is aan de bewijslast voldaan, in acht genomen dat de wetgever die bewijslast breed heeft geformuleerd zodat de vergunning moet worden toegekend vanaf het ogenblik dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unie-burger, waarbij komt dat met de voorgelegde bewijzen ook voldaan wordt aan de vereiste dat het bewijs wordt geleverd "met elk passend middel" wat ter zake zeker het geval is.”

en

“Art. 8 EVRM voorziet (...) De bescherming van de rechten van E.A. (...), E.C. (...) houdt in dat waar zij financieel volledig instonden voor A.C. (...) hij een verblijfsvergunning verkrijgt van meer dan 3 maanden, temeer hij als ongehuwde man van hogere leeftijd hulp en bijstand nodig heeft en die alleen maar kan krijgen bij zijn broer van ongeveer dezelfde leeftijd.

Art. 14 EVRM houdt een verbod in van discriminatie. Het genot van rechten en vrijheden, die in het Verdrag zijn vermeld, is verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of een andere status. Vermits E.C. (...) en E.A. (...) respectievelijk broer en schoonzus zijn, die in het verleden al voor de ongehuwde en in moeilijke omstandigheden levende A.C. (...) instonden, is er het fundamenteel recht hem naar België te laten overkomen en daarbij een verblijfsvergunning te bekomen voor een verblijf met meer dan 3 maanden. Er moet rekening worden gehouden met de Turkse cultuur die oplegt familieleden zoals A.C. (...) bij te staan en op te vangen c.q. op te vangen nu er geen inkomsten zijn in Turkije en daar in moeilijke omstandigheden moest overleefd worden.

Art. 17 BUPO bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privéleven, zijn gezinsleven noch aan een onwettige aantasting van zijn eer en goede naam. Dat artikel werd overtreden gelet op wat werd uiteengezet bij art. 8 EVRM. Er is meer gezien het gaat over willekeurige en onwettige inmenging in het privéleven waar A.C. (...) moet opgevangen worden door zijn familie maar dat onmogelijk wordt gemaakt doordat geen verblijfsvergunning kan worden bekomen. Ter zake is er schending van het privéleven van zowel A.C. (...) als E.C. (...) en E.A. (...). Waar de verantwoordelijkheid werd genomen om een tweetal jaar oudere broer, ongehuwd en behoeftig, in het gezin op te nemen, is het een schending van het privéleven die opname kapot te maken.

Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de staat (art. 23 BUPO). Als men een armlastige broer, die terecht werd opgenomen in het gezin E.C. (...) & E.A. (...), terugstuurt naar Turkije en verblijf van meer dan 3 maanden weigert, is dat een schending van het gezin E.C. (...) en E.A. (...) die hun wettelijke en menselijke verplichtingen naleefden door de broer, ongehuwd en zonder inkomsten, bij zich te nemen.

Art. 26 BUPO stelt dat allen gelijk zijn voor de wet en zonder discriminatie aanspraak hebben op gelijke bescherming door de wet. De wet verbiedt discriminatie van welke aard ook en garandeert eenieder gelijke en doelmatige bescherming tegen discriminatie op welke grond ook. Ter zake is er discriminatie omdat het recht wordt ontzegd een broer, ongehuwd, zonder inkomsten en in armoede levend, bij zich te nemen en in te staan voor zijn levensonderhoud."

en

"Het Belgisch recht is een moreel recht waarin het de bijzondere positie van kinderen bepaalt. Vandaar dat er algemene rechtsbeginselen zijn. Er is het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van het privéleven. De overheid mag dat privéleven niet aantasten. Vandaar dat er een algemeen rechtsbeginsel is dat het recht op contact tussen 2 broers, van nagenoeg dezelfde leeftijd, vastlegt.

Met zijn stukken bewijst A.C. (...) dat hij verblijft bij zijn broer, die ondertussen de Belgische nationaliteit verkreeg en zijn schoonzus E.A. (...) die de Nederlandse nationaliteit heeft en burger is van de Unie, zeker nu zij geboren is in Z. (...) in Nederland waar zij vanaf de geboorte de Nederlandse nationaliteit had. Er wordt bewezen dat in het verleden het gezin E.C. (...) – E.A. (...) hun broer onderhield, die niet gehuwd was en was opgenomen in het gezin van een andere broer terwijl de financiële lasten werden opgenomen door E.C. (...) en E.A. (...). Waar zij nu hemzelf in hun gezin wensen op te nemen, als broer, moet dat als gegeven van het privéleven, beschermd door de algemene rechtsbeginselen, gerespecteerd worden."

en

"Art. 62 en volgende Wet 15 december 1980 voorziet onder de titel III procedurele waarborgen en rechtsmiddelen. Art. 62 valt onder hoofdstuk 1 dat betrekking heeft op het recht om te worden gehoord, motivering en kennisgeving van de administratieve beslissingen en beroepen.

Art. 62 par. 1 lid 1 Vreemdelingenwet werd geschonden. Er is voorzien dat wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan 3 maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, de betrokkene schriftelijk op de hoogte wordt gebracht en hem de mogelijkheid wordt geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Vanaf het ogenblik dat men meer dan 3 maanden op het grondgebied van het Rijk verblijft, moet die schriftelijke kennisgeving gebeuren. Ter zake was dat niet het geval met als gevolg schending van art. 62 Vreemdelingenwet en nietigheid van de beslissing omdat de fundamentele rechten werden geschonden c.q. de rechten van verdediging werden miskend.

Art. 62 par. 2 Vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Ter zake is de beslissing wel ogenschijnlijk gemotiveerd terwijl dat in werkelijkheid niet het geval is. Er wordt niet geantwoord op de voorgelegde stukken. De beslissing maakt er zich vanaf door te stellen dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen en dat de betrokkene niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te hebben. Juist in het licht van die beoordeling was belangrijk dat de kans werd gegeven om in te gaan op de relevante elementen die

moesten bewijzen dat wel degelijk werd voldaan aan alle voorwaarden. De fiscale stukken van E.A. (...) en E.C. (...) werden wel degelijk voorgelegd waarbij werd aangetoond dat er behoorlijke inkomsten zijn. Er zijn trouwens behoorlijke handelsactiviteiten met enerzijds een winkel (M.M. (...)) en anderzijds ernaast een goed draaiend restaurant gekend onder de benaming L.P. (...). De overweging dat de inkomsten slaan op het jaar 2019, is evident: in 2020 kan men slechts de inkomsten aantonen van 2019 die het fiscale aanslagjaar 2020 is.

De motiveringsplicht houdt in dat "de redenen" "nauwkeurig" moeten worden opgegeven zodat een afwijzing behoorlijk moet gemotiveerd zijn. Er zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 (Wet Formele motivering bestuurshandelingen), wat betekent dat niet alleen in rechte moet worden gemotiveerd maar ook in feite. Art. 2 stelt zelfs dat de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in art. 1 uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd met in art. 3 de specificatie dat de opgelegde motivering de "juridische en feitelijke overwegingen" moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en afdoende moeten zijn.

De combinatie van art. 62 par. 2 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 Wet 29 juli 1991 heeft als resultaat dat een beslissing, bij wijze van resultaatsverplichting, grondig moet gemotiveerd zijn. Dat wil zeggen uitdrukkelijk, met alle juridische en feitelijke overwegingen, afdoend zodat iedere beslissing moet worden verantwoord en op die wijze met redenen omkleed. Daaraan voldoet de beslissing tot weigering niet. In feite wordt er niets anders gesteld dan dat enerzijds de referentiepersoon niet voldoende zou bewijzen de betrokkene ten laste te kunnen nemen en anderzijds dat niet voldoende bewezen is dat aan de voorwaarden is voldaan, zodat dat een motiveringsgebrek uitmaakt."

en

"Alle bovenvermelde algemene beginselen werden miskend door de wijze waarop de beslissing is genomen: in feite komt het er gewoon op neer dat wordt afgewezen zonder dat er ook maar iets wordt gemotiveerd op basis van de bewering dat de referentiepersoon niet bewijst in staat te zijn financieel de betrokkene op te vangen en de betrokkene niet bewijst dat aan de voorwaarden is voldaan. Daardoor kan de beslissing worden teruggebracht tot 2 woorden: "niet bewezen". Dat is een werkwijze die de wetgever uitdrukkelijk uitsloot door gerichte bepalingen die hoger al werden ingeroepen maar evenzeer door de beginselen die het recht beheersen.

Behoorlijk bestuur houdt in dat met nauwgezetheid een beslissing wordt genomen zodat dat wordt gemotiveerd waardoor de betrokkene duidelijk weet waarom er een afwijzing is.

Botweg afwijzen kan gewoon niet.

Rechtszekerheid is nauw te verbinden met behoorlijk bestuur. Dat laatste moet aan eender welke burger, zowel met eigen nationaliteit als de vreemdeling, zekerheid geven. Het bewijs daarvan is dat er een Wet Vreemdelingen dd. 15 december 1980 bestaat waardoor de vreemdeling in België rechtszekerheid krijgt. Door de wijze waarop er werd beslist, is er geen rechtszekerheid want er is gewoon zonder meer afwijzing zonder dat de stukken worden besproken en zelfs zonder dat de kans werd gegeven, zoals nochtans voorzien, de argumenten naar voor te brengen.

Door dat alles wordt het vertrouwen geschaad zodat er een schending is van het vertrouwensbeginsel dat inhoudt dat ook een vreemdeling erop mag vertrouwen dat er een beslissing wordt genomen die goed is overwogen. Meteen is er ook schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het evenredigheidsbeginsel.

Er wordt aan herinnerd dat in België er een zeer lange traditie is van een degelijke en grondige motiveringsverplichting. Zelfs de grondwet voorziet dat al in art. 149: elk vonnis is met redenen omkleed. In 1932 (Cass. 12 mei 1932, Pass. 1932, I, 166) werd beslist dat motivering van vonnissen een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt als bewijs dat de rechter de hem voorgelegde middelen zorgvuldig heeft onderzocht en zijn uitspraak beredeneerd heeft. Ter zake konden geen middelen naar voor worden gebracht. Niettemin was er de verplichting alle gegevens en stukken nauwkeurig te onderzoeken en daaromtrent te motiveren met duidelijke beoordelingen, zodat het niet volstond gewoon te stellen dat niets wordt bewezen niettegenstaande de gegevens toch duidelijk aanwezig zijn."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter

ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in de aanhef van het vijfde middel onder meer de schending aan van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur*”. Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Het vijfde middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “*ander familielid*” van een burger van de Unie geweigerd omdat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij op 24 november 2020 voor de derde maal gezinshereniging aanvroeg met haar schoonzus, zijnde E.A., van Nederlandse nationaliteit, dat ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet een reispaspoort op naam van de verzoekende partij, afgeleverd op 23 oktober 2018, een aangifte personenbelasting (inkomstenjaar 2019 – aanslagjaar 2020) op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot en de fiscale balans eenmanszaak op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon (2019) werden voorgelegd, dat voor zover deze gegevens aanvaard dienen te worden als begin van bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat deze betrekking hebben op het jaar 2019 en dan ook onvoldoende recent zijn om in overweging genomen te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er wordt verder gemotiveerd dat de referentiepersoon sedert 23 september 2010 in België verblijft, dat van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake is, dat voor zover de verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens, dat het gegeven dat de verzoekende partij op 3 mei 2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België geen afbreuk doet aan deze vaststellingen, dat voor zover de verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat en er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen. De verwerende partij stelt dat er dienstig verwezen kan worden naar de voorgaande bijlagen 20 van 30 oktober 2019 en van 4 mei 2020. Er wordt verder gemotiveerd dat het gegeven dat de verzoekende partij sedert mei 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen, dat immers louter het gegeven dat de verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat immers de voorwaarde van het ten laste zijn op een

actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. De verwerende partij concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dat de verzoekende partij dus niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd en dat het attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken.

De verzoekende partij wordt daarnaast op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. De verwerende partij motiveert dat hierbij wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben een bevel aan de verzoekende partij niet in de weg kan staan, dat de verzoekende partij immers niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, dat het aangehaalde gezinsleven van beide derhalve niet als argument kan worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, dat bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, niet werden aangetoond, dat de verzoekende partij een volwassene persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt dat zij het bewijs van ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie heeft aangebracht met diverse documenten, dat er niet werd over gehandeld, dat de bestreden beslissing ogenschijnlijk gemotiveerd is terwijl dat in werkelijkheid niet het geval is, dat er niet wordt geantwoord op de voorgelegde stukken, dat de beslissing tot weigering niet voldoet aan artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De Raad verwijst naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.7. en waaruit blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij bij haar aanvraag van 24 november 2020 voorgelegde stukken heeft beoordeeld en hierover *in concreto* heeft gemotiveerd waarom deze stukken niet kunnen 'bewijzen' dat voldaan is aan de voorwaarden doch niet gehouden was om bij het nemen van de bestreden beslissing tevens over andere stukken te motiveren.

Gelet op het voorgaande en op de concrete motieven van de thans bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet laten uitschijnen dat zij niet duidelijk weet waarom er een afwijzing is en dat er sprake is van een botweg afwijzen zonder motivering, noch voorhouden dat er in feite niets anders wordt gesteld dan dat enerzijds de referentiepersoon niet voldoende zou bewijzen haar ten laste te kunnen nemen en anderzijds dat niet voldoende is bewezen dat aan de voorwaarden is voldaan, dat het er in feite gewoon op neer komt dat wordt afgewezen zonder dat er ook maar iets wordt gemotiveerd op basis van de bewering dat de referentiepersoon niet bewijst in staat te zijn haar financieel op te vangen en zij niet bewijst dat aan de voorwaarden is voldaan, dat de beslissing daardoor kan worden teruggebracht tot twee woorden: "*niet bewezen*", dat dat een werkwijze is die de wetgever uitdrukkelijk uitsloot door gerichte bepalingen en beginselen die het recht beheersen, die in het verzoekschrift worden ingeroepen, dat er de verplichting was alle gegevens en stukken nauwkeurig te onderzoeken en daaromtrent te motiveren met duidelijke bewoordingen, zodat het niet volstond gewoon te stellen dat niets wordt bewezen niettegenstaande de gegevens toch duidelijk aanwezig zijn.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103), minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van de artikelen 8 en 14 van het EVRM en van de artikelen 17, 23 en 23 van het BUPO-Verdrag, bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bewijslast inzake het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin’ van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, *in casu* de verzoekende partij. Zij moet daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen.

2.6. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en dat de verzoekende partij dus niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

2.7. De verzoekende partij meent dat zij het bewijs van het voldaan zijn aan de voorwaarden heeft aangebracht met diverse documenten, dat de verwerende partij ten onrechte stukken miskende en dat er niet werd over gehandeld.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 november 2020 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van de Unie. In voornoemde aanvraag wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 23 februari 2021, de volgende documenten over te leggen: *“Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin land van herkomst)”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de raadsman van de verzoekende partij per brief van 1 februari 2021, gericht aan het stadsbestuur van Oostende, *“stukken betreffende de inkomsten”* van de referentiepersoon en diens echtgenoot overmaakte, bestaande uit een aanslagbiljet van inkomstenjaar 2019, aanslagjaar 2020 en een fiscale balans eenmanszaken betreffende het jaar 2019. Er blijkt geenszins uit de stukken van het administratief dossier noch uit de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt dat zij naar aanleiding van haar aanvraag van 24 november 2020 nog andere stukken in dit verband overmaakte.

In de bestreden beslissing wordt over de voorgelegde stukken gemotiveerd als volgt: *“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd: (...) aangifte personenbelasting (inkomstenjaar 2019 - aanslagjaar 2020) op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot; fiscale balans eenmanszaak op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon (2019): echter, voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat deze betrekking hebben op het jaar 2019, en dan ook onvoldoende recent zijn om in overweging genomen te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

Aldus blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij bij haar aanvraag van 24 november 2020 voorgelegde stukken omtrent het ten laste zijn van of het deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie heeft onderzocht en hierover heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er diverse stukken zijn die bewijzen dat zij onvermogen was, geen inkomsten had, zonder bestaansmiddelen was en moest ten laste genomen worden door de referentiepersoon en diens echtgenoot E.C. die geld toestuurden terwijl zij werd opgevangen in de woonst van haar broer en schoonzus C. en S.C., dat alles gebeurde op kosten van de referentiepersoon en diens echtgenoot die voortdurend geld overmaakten met haar als uitsluitende bestemming, die als ongehuwde werd onderhouden door haar broer E.C. en diens echtgenote, dat de stukken 7 tot en met 11 (gevoegd bij het verzoekschrift) bewijzen dat zij in Turkije niets had noch ook maar iets bezat, dat de overgemaakte stukken betreffende de betalingen die vanuit België naar haar werden gestuurd zich in het bundel bevinden omdat zij aangetekend werden opgestuurd, gaat zij eraan voorbij dat het haar toekwam voornoemde bewijzen bij haar aanvraag van 24 november 2020 voor te leggen. Uit de stukken van het administratief dossier noch uit de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat de verzoekende partij deze stukken heeft voorgelegd in het kader van de voornoemde aanvraag. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij het bewijs omtrent het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie heeft aangebracht met de diverse documenten die werden aangebracht door meester R.A, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat meester R.A. deze stukken aanbracht naar aanleiding van eerdere aanvragen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie doch niet naar aanleiding van de aanvraag van 24 november 2020 die tot de thans bestreden beslissing heeft geleid. Het komt de verzoekende partij toe om bij iedere aanvraag de nodige stukken te voegen die aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht in België te verkrijgen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en ter staving van het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin andere stukken werden voorgelegd dan een aanslagbiljet personenbelasting en een fiscale balans eenmanszaak, zodat geenszins blijkt dat de verwerende partij gehouden was om in dit verband andere stukken aangebracht door meester R.A. te onderzoeken of hierover te motiveren.

De verwijzing naar de stukken die bij het verzoekschrift werden gevoegd is, met uitzondering van de verwijzing naar het schrijven van meester S. aan de stad Oostende van 1 februari 2021 met bijgevoegde

stukken betreffende de inkomsten van E.A. en E.C., niet dienstig. Immers blijkt geenszins uit het administratief dossier noch uit de overige stukken die de verzoekende partij voorlegt dat deze stukken in verband met het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin in het kader van de aanvraag gezinshereniging van 24 november 2020 werden voorgelegd. Het betoog dat met de voorgelegde stukken, conform de inventaris genummerd van 1 tot en met 19, aan de bewijslast is voldaan, in acht genomen dat de wetgever die bewijslast breed heeft geformuleerd zodat de vergunning moet worden toegekend vanaf het ogenblik dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unie-burger, waarbij komt dat met de voorgelegde bewijzen ook voldaan wordt aan de vereiste dat het bewijs wordt geleverd "*met elk passend middel*" wat ter zake zeker het geval is, is dan ook evenmin dienstig.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij stukken miskende of dat ten onrechte niet over bepaalde stukken werd gehandeld. Evenmin toont zij aan dat de beslissing ter zake wel ogenschijnlijk is gemotiveerd terwijl dat in werkelijkheid niet het geval is, dat er niet wordt geantwoord op de voorgelegde stukken. De Raad herhaalt dat de verwerende partij heeft gemotiveerd over de bij de aanvraag van 24 november 2020 voorgelegde stukken. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat niet werd ingegaan op "*de relevante elementen*" noch toont zij aan – zoals zal blijken uit wat volgt – dat die elementen moesten bewijzen dat wel degelijk werd voldaan aan alle voorwaarden.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij bij het beoordelen van het al dan niet aantonen door de verzoekende partij dat zij van in het land van herkomst en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, eveneens aangaf dat dienstig kon verwezen worden naar de voorgaande bijlagen 20 van 30 oktober 2019 en 4 mei 2020. De verzoekende partij is aldus wel degelijk op de hoogte waarom de door haar bij eerdere aanvragen neergelegde documenten het voldaan zijn aan voormelde voorwaarde niet kunnen aantonen. De verzoekende partij kan niet dienstig de motieven van de voormelde beslissingen aanvechten daar deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van onderhavig beroep. De verzoekende partij had de mogelijkheid deze beslissingen en aldus de motieven betreffende de voormelde documenten aan te vechten, doch heeft nagelaten dit te doen. De verzoekende partij kan niet verwachten dat zij bij een negatieve beslissing over de volgende aanvraag, alsnog of opnieuw de motieven betreffende de reeds eerder voorgelegde en beoordeelde documenten kan aanvechten.

2.8. Omtrent het ten laste zijn, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt: "*Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.*"

Door louter voor te houden dat zij sedert 3 mei 2019 in het gezin van de referentiepersoon en diens echtgenoot verblijft waardoor zij volledig door hen wordt onderhouden aangezien zij geen inkomsten heeft en niet kan werken zo lang de beslissing van uitzetting niet is teniet gedaan, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij het motief dat er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Zij betwist immers niet dat niet werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine ten

laste was van de referentiepersoon. Dit motief is voldoende om de vaststelling dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging te schragen. De overige motieven, met name dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine, dat er niet blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen, zijn dan ook overtuigend.

Het betoog van de verzoekende partij dat de fiscale stukken van de referentiepersoon en haar echtgenoot wel degelijk werden voorgelegd waarbij werd aangetoond dat er behoorlijke inkomsten zijn, dat er trouwens behoorlijke handelsactiviteiten zijn met enerzijds een winkel en anderzijds ernaast een goed draaiend restaurant, dat de overweging dat de inkomsten slaan op het jaar 2019, evident is, dat men in 2020 slechts de inkomsten kan aantonen van 2019 die het fiscale aanslagjaar 2020 is, is in die zin dan ook niet dienstig. Met haar betoog levert zij immers kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet onder meer een aangifte personenbelasting (inkomstenjaar 2019 - aanslagjaar 2020) op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot en een fiscale balans eenmanszaak op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon (2019) werden voorgelegd, dat voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat deze betrekking hebben op het jaar 2019, en dan ook onvoldoende recent zijn om in overweging genomen te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen. Kritiek op een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.10. Door louter voor te houden dat hoe dan ook de feiten, de stukken en de erkenningen bewijzen dat zij deel uitmaakt van het gezin van haar broer die zich altijd om haar bekommerde, toont de verzoekende partij aan dat zij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld als volgt: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.05.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”* Zij slaagt er met voormeld betoog niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten noch maakt zij aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De Raad benadrukt nog dat het feit dat de verzoekende partij heden deel zou uitmaken van het gezin van haar broer geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet daar niet werd aangetoond dat zij reeds van het in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

2.11. De verzoekende partij betoogt dat zij bewijs omtrent het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie heeft aangebracht met diverse documenten die werden aangebracht door de huidige raadsman, dat het foutief is waar wordt geoordeeld dat het bewijs niet wordt gegeven met het geheel van de beschikbare gegevens, dat vanaf het ogenblik dat documenten aantonen dat zij ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie haar de verblijfsvergunning moet worden toegestaan, dat dat ter zake het geval is, dat het niet volstond gewoon te stellen dat niets wordt bewezen niettegenstaande de gegevens toch duidelijk aanwezig zijn, en laat opnieuw blijken dat zij het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing, zoals die werden uiteengezet in punt 2.6., doch slaagt zij er – mede gelet op het voorgaande – niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten noch toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

2.12. De gemachtigde kon dan ook op terechte wijze concluderen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger

van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, zodat zij niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

2.13. Een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

2.14. De verzoekende partij voert in het licht van artikel 8 van het EVRM aan dat de bescherming van de rechten van de referentiepersoon en haar echtgenoot inhoudt dat waar voornoemde personen financieel voor haar instonden, zij een verblijfsvergunning verkrijgt van meer dan drie maanden, temeer zij als ongehuwde man van hogere leeftijd hulp en bijstand nodig heeft en die alleen maar kan krijgen bij haar broer van ongeveer dezelfde leeftijd.

Zij stelt verder dat artikel 17 van het BUPO-Verdrag werd overtreden, gelet op wat werd uiteengezet bij artikel 8 van het EVRM, dat er meer is gezien het gaat over willekeurige en onwettige inmenging in het privéleven waar zij moet opgevangen worden door haar familie maar wat onmogelijk wordt gemaakt doordat geen verblijfsvergunning kan worden bekomen, dat er ter zake een schending is van haar privéleven en dat van de referentiepersoon en van de echtgenoot van laatstgenoemde, dat waar de verantwoordelijkheid werd genomen om een tweetal jaar oudere broer, ongehuwd en behoeftig, in het gezin op te nemen het een schending is van het privéleven die opname kapot te maken.

Onder verwijzing naar artikel 23 van het BUPO-Verdrag stelt de verzoekende partij verder dat als men een armlastige broer, die terecht werd opgenomen in het gezin van de referentiepersoon en haar echtgenoot, terugstuurt naar Turkije en een verblijf van meer dan drie maanden weigert, dat een schending van het gezin van de referentiepersoon en haar echtgenoot is die hun wettelijke en menselijke verplichtingen naleefden door de broer, ongehuwd en zonder inkomsten, bij zich te nemen.

De verzoekende partij voert eveneens aan dat er een algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van het privéleven is, dat de overheid dat privéleven niet mag aantasten, dat er een algemeen rechtsbeginsel is dat het recht op contact tussen twee broers, van nagenoeg dezelfde leeftijd, vastlegt, dat zij met haar stukken bewijst dat zij verblijft bij haar broer die ondertussen de Belgische nationaliteit verkreeg en haar schoonzus die de Nederlandse nationaliteit heeft en burger is van de Unie, zeker nu zij geboren is in Nederland waar zij vanaf de geboorte de Nederlandse nationaliteit had, dat er wordt bewezen dat het gezin van de referentiepersoon en de echtgenoot van de referentiepersoon in het verleden hun broer onderhield die niet gehuwd was en was opgenomen in het gezin van een andere broer terwijl de financiële lasten werden opgenomen door de referentiepersoon en echtgenoot, dat waar zij haar nu zelf in hun gezin wensen op te nemen, als broer, dat als gegeven van het privéleven, beschermd door de algemene rechtsbeginselen moet gerespecteerd worden.

2.15. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992,

Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

2.16. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar schoonzus E.A. en broer moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar schoonzus E.A. en haar broer, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”* *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten*

laste") of dat de betrokkene behoort tot het "*huishouden*" van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het "*ander familielid*" in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als '*ander familielid*' van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij "*reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging*". Waar de verzoekende partij betoogt dat er wordt bewezen dat het gezin van de referentiepersoon en haar echtgenoot in het verleden hun broer onderhield die niet gehuwd was en was opgenomen in het gezin van een andere broer terwijl de financiële lasten werden opgenomen door de referentiepersoon en haar echtgenoot alsook dat de referentiepersoon en haar echtgenoot financieel voor haar instonden, blijkt opnieuw dat zij het oneens is met voornoemde motieven doch slaagt zij er – mede gelet op het voorgaande – niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten.

De verwerende partij heeft in de thans bestreden beslissing tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, dat het aangehaalde gezinsleven van beide derhalve niet als argument kan worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, dat bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, niet werden aangetoond. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM om een verblijfsvergunning te verkrijgen daar zij als ongehuwde man van hogere leeftijd – waarbij dient opgemerkt te worden dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing 34 jaar oud is – hulp en bijstand nodig heeft en die alleen maar kan krijgen bij haar broer van ongeveer dezelfde leeftijd, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

Waar zij nog stelt dat zij met haar stukken bewijst dat zij verblijft bij haar broer die ondertussen de Belgische nationaliteit verkreeg en haar schoonzus die de Nederlandse nationaliteit heeft en burger is van de Unie, zeker nu haar schoonzus geboren is in Nederland waar zij vanaf de geboorte de Nederlandse nationaliteit had, wordt in wezen enkel gewezen op een samenwonen in België. Samenwonen wijst op zichzelf niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. De verzoekende partij toont niet aan, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat zij, als volwassen persoon, haar leven niet kan opbouwen of verder zetten in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en haar echtgenoot.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar schoonzus E.A. en haar gezin niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft gelet op het voorgaande ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven met haar schoonzus en broer, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden. Het betoog van de verzoekende partij dat als men een armlastige broer, die terecht werd opgenomen in het gezin van de referentiepersoon en haar echtgenoot, terugstuurt naar Turkije en een verblijf van meer dan drie maanden weigert, dat een schending van het gezin van de referentiepersoon en haar echtgenoot is die

hun wettelijke en menselijke verplichtingen naleefden door de broer, ongehuwd en zonder inkomsten, bij zich te nemen, is dan ook niet dienstig.

De Raad stipt nogmaals aan dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van de referentiepersoon, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

2.17. Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdroeg bij het nemen van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift alsnog verwijst naar haar privéleven, kan de Raad enkel vaststellen dat zij volkomen in gebreke blijft een beschermingswaardig privéleven aannemelijk te maken. Het betoog dat de overheid haar privéleven niet mag aantasten is in die zin dan ook niet dienstig. Bovendien merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing werd geduid dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dit ondanks het precaire verblijf in België. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen haar en het gezin van haar Nederlandse schoonzus een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft, zodat het betoog dat zij moet opgevangen worden door haar familie maar dat onmogelijk wordt gemaakt doordat geen verblijfsvergunning kan worden bekomen, niet dienstig is. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben, minstens maakt de verzoekende partij met het loutere betoog dat door de referentiepersoon en haar echtgenoot de verantwoordelijkheid werd genomen om een tweetal jaar oudere broer, ongehuwd en behoeftig, in het gezin op te nemen, het tegendeel niet aannemelijk. Zij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met haar Nederlandse schoonzus en haar gezin en deze laatste kunnen haar op geregelde tijdstippen komen bezoeken in het land van herkomst, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk en toont zij niet aan dat haar *“het recht op contact tussen 2 broers, van nagenoeg dezelfde leeftijd”* wordt ontzegd. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat waar de referentiepersoon en haar echtgenoot haar nu zelf in hun gezin wensen op te nemen, als broer, dat als gegeven van het privéleven, beschermd door de algemene rechtsbeginselen moet gerespecteerd worden en dat de overheid dat privéleven niet mag aantasten.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een willekeurige en onwettige inmenging in het privéleven.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het Belgisch recht een moreel recht is waarin het de bijzondere positie van kinderen bepaalt, dat er aldus algemene rechtsbeginselen zijn, verduidelijkt de verzoekende partij niet en ziet de Raad niet in op welke wijze dit betoog in verband kan gebracht worden met de bestreden beslissing, zodat het betoog dan ook niet dienstig is.

2.18. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.19. Artikel 17 van het BUPO-Verdrag bepaalt:

*“1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.
2. Een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.”*

Verder luidt artikel 23 van het BUPO-Verdrag als volgt:

*“1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft het recht op bescherming door de maatschappij en de Staat.
(...)”*

Nu uit de bespreking van artikel 8 van het EVRM blijkt dat de verzoekende partij geenszins het bestaan van een beschermingswaardig privé- of gezinsleven aannemelijk maakt, minstens niet aantoont dat de bestreden beslissing een willekeurige en onwettige inmenging inhoudt in haar privé- of gezinsleven, kan dan ook niet tot een schending van de artikelen 17 en 23 van het BUPO-Verdrag worden besloten.

Evenmin blijkt in die zin een schending van *“de algemene rechtsbeginselen van het recht op eerbieding van het privéleven en van het gezinsleven”*.

2.20. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 14 van het EVRM en van artikel 26 van het BUPO-Verdrag, wijst de Raad erop dat deze bepalingen een verbod van discriminatie inhouden.

Artikel 14 van het EVRM bepaalt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Verder luidt artikel 26 van het BUPO-Verdrag als volgt:

“Allen zijn gelijk voor de wet en hebben zonder discriminatie aanspraak op gelijke bescherming door de wet. In dit verband verbiedt de wet discriminatie van welke aard ook en garandeert een ieder gelijke en doelmatige bescherming tegen discriminatie op welke grond ook, zoals ras, huidskleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, eigendom, geboorte of andere status.”

Waar de verzoekende partij meent dat er ter zake discriminatie is omdat het recht wordt ontzegd een broer, ongehuwd, zonder inkomsten en in armoede levend, bij zich te nemen en in te staan voor zijn levensonderhoud, herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij conform de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. De verzoekende partij laat na concreet toe te lichten op grond waarvan er *in casu* sprake zou zijn van discriminatie.

Door voor te houden dat vermits de referentiepersoon en haar echtgenoot respectievelijk schoonzus en broer zijn die in het verleden al voor haar instonden terwijl zij ongehuwd was en in moeilijke omstandigheden leefde, er een fundamenteel recht is om haar naar België te laten overkomen en daarbij een verblijfsvergunning te bekomen voor een verblijf van meer dan drie maanden, dat er rekening moet worden gehouden met de Turkse cultuur die oplegt dat familieleden zoals haar bij te staan en op te vangen nu er geen inkomsten zijn in Turkije en daar in moeilijke omstandigheden moest

overleefd worden, toont de verzoekende partij niet aan dat zij omwille van één van de redenen genoemd in artikel 14 van het EVRM of in artikel 26 van het BUPO-Verdrag door de bestreden beslissing gediscrimineerd wordt.

De Raad merkt tevens op dat de verzoekende partij er met voorgaand betoog opnieuw aan voorbij gaat dat het haar toekwam om ter gelegenheid van haar aanvraag van 24 november 2020 aannemelijk te maken dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, *quod non in casu*. Zij maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat er een fundamenteel recht is om haar naar België te laten overkomen en daarbij een verblijfsvergunning te bekomen voor een verblijf van meer dan drie maanden, minstens toont zij niet aan waaruit dit fundamenteel recht zou dienen te blijken. Uit voornoemde aanvraag van 24 november 2020 blijkt overigens geenszins dat zij de Turkse cultuur heeft toegelicht zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd.

Een schending van artikel 14 van het EVRM of van artikel 26 van het BUPO-Verdrag blijkt aldus niet.

2.21. De verzoekende partij betoogt verder dat artikel 62, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd geschonden, dat er is voorzien dat de verzoekende partij, wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan 3 maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken schriftelijk op de hoogte wordt gebracht en haar de mogelijkheid wordt geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden, dat die schriftelijke kennisgeving moet gebeuren vanaf het ogenblik dat men meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk verblijft, dat dat ter zake niet het geval was met als gevolg, dat fundamentele rechten werden geschonden en de rechten van verdediging werden miskend.

Zoals de verzoekende partij zelf uiteenzet, is de in artikel 62, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om relevante elementen aan te voeren in voormelde bepaling enkel voorzien in geval van beslissingen tot intrekking of beëindiging van een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht van meer dan drie maanden op het grondgebied. *In casu* blijkt geenszins dat de bestreden beslissing, met name een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een dergelijke beslissing betreft.

Een schending van artikel 62, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de rechten van verdediging.

2.22. Daar waar de verzoekende partij voorhoudt dat er geen rechtszekerheid is door de wijze waarop er werd beslist, dat er immers gewoon zonder meer afwijzing is zonder dat de stukken worden besproken en zelfs zonder dat de kans werd gegeven, zoals nochtans voorzien, de argumenten naar voor te brengen, herhaalt de Raad dat uit punt 2.7. blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag van 24 november 2020 overgemaakte stukken in de thans bestreden beslissing heeft beoordeeld zodat zij geenszins kan voorhouden dat er gewoon zonder meer afwijzing is zonder dat de stukken worden besproken. In de mate dat de verzoekende partij meent dat haar de kans niet werd gegeven de argumenten naar voor te brengen, gaat zij eraan voorbij dat zij bij haar aanvraag of bij een actualisatie van haar aanvraag alle door haar relevant en nuttig geachte stavingstukken kon voegen. Zij maakt niet aannemelijk dat haar die mogelijkheid werd onzegd. In het licht van het voorgaande wordt een schending van het rechtzekerheidsbeginsel dan ook niet aangetoond.

2.23. Door louter voor te houden dat door al het voorgaande het vertrouwen wordt geschaad, maakt de verzoekende partij, mede gelet op de bespreking van de voorgaande ongegronde middelen en middelonderdelen, een schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk.

2.24. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt aldus niet.

2.25. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER